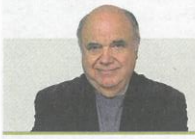
OPINIÓ

En el cinquantenari del traspàs de Carles Fages de Climent

Carles Bastons
PROFESSOR

Sortosament s'està redescobrint aquest figuerenc de forta personalitat, també tocat una mica per la tramuntana, com Dalí, Deulofeu, Estapé o Monturiol. Començà el 2002, centenari del seu naixement amb la presentació al Palau de la Música de la versió musical de *La balada del sabater d'Ordis*; continuà deu anys més tard en publicar Brau Edicions *Empòrium*, la de les tres muralles, comèdia en vers de tres actes. *La Vanguardia* (7-VIII-2014) publicà: «Fages ressuscita». El mateix any surt *Memòries. A la recerca de mi mateix* (Brau Ed.), a cura de N. Garolera. I s'estan obrint noves recerques gràcies a les facilitats del net i a l'esforç de J. Ferrerós. A més, estem en l'any Fages.

Es tracta d'un empordanès polièdric. Per tradició oral, a qui signa, en la seva època figuerenca, li arribà el comentari de ser home obert, espontani, alegre i extravertit, de gran agudesa, amic de les bones menges, dels bons espectacles, dels vestits ben tallats i confortables. Practicà un dandisme aristocratitzant, exercit, però, amb distància irònica i generós entre gent popular.

Redactà la tesi doctoral sobre el paisatge en la poesia d'Homer. Feu estades a Barcelona, on mira de reprendre la seva carrera literària i es vincula a l'Ateneu compartint penya, amb D'Ors, Sagarra, Riba, M. Manent, López Picó. Sempre mantingué lligams amb la seva terra: Figueres, amb literats (les famoses «cariàtides», com C. Guasch, germanes Vayreda) i pintors (J. Sibecas, E. Vallès); i Castelló d'Empúries, on vol reactivar el patrimoni familiar.

Com a escriptor cal situar-lo en l'òrbita del noucentisme. No s'inclou, però, a la *Historia de la literatura catalana* de Ruiz Calonja (1949) ni en les antologies de J. Triadú (1951) i de Castellet-Molas (1969). Les seves obres s'inspiraren en temes empordanesos i comptaren amb pròlegs interessants: *Les bruixes de Llers* (Ventura Gassol); *Balada del sabater d'Ordis* (1954), (D'Ors, amb dibuix i epíleg de Dalí, a més, premi Ciutat de Barcelona de poesia catalana). Com a novel·lista, és autor de *Climent* (1933) de caire històric entorn dels seus avantpassats. Composà sonets; un dels més representatius és l'autoretrat, batejat per ell amb el nom de *Lo Gayter de la Muga*. És coneguda la seva *Oració al Crist de la tramuntana* (1958), que acaba:

Braços en creu, damunt la pia fusta
Vetlleu, Senyor, la closa i el sembrat
Doneu el verd exacte al nostre prat,
I mesureu la tramuntana justa
Que eixugui l'herba i no espolsi el blat.

Destacà en la composició d'epigrames, de llarga tradició clàssica. Una mostra:

I
Per religió l'estètica,
per moral, única, l'art:
és la divisa sintètica
brodada al meu estendard.

II
Si en català no enraona
el Borbó amb novell estil,
que no es mogui d'Estoril
el comte de Barcelona.

Conreà també l'oratòria assagística en forma de conferència o xerrada, escrites primer i llegides després perquè «escriure és la meva feina i considero que només han de fer d'orador els que en saben» Així en fa (1956) una a Figueres, Vila-sacra capital del món, en clau d'humor i de nostàlgia.